

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 247/05-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. februára 2006 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Ing. P. K., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 76/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava IV konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 76/97 porušil základné právo Ing. P. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ing. P. K. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Ing. P. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 196 Sk (slovom osemtisíc stodevät'desiatšesť slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava IV p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. M. Š., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 9. novembra 2005 č. k. I. ÚS 247/05-18 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 76/97.

Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 7. januára 1997 podal na okresnom súde žalobu o zaplatenie 192 301 Sk proti Ing. M. J., B. (ďalej len „žalovaný“), ktorú 21. apríla 1997 rozšíril a doplnil znaleckým posudkom vypracovaným na základe jeho objednávky Ing. B. (ďalej len „znalec“). Až po dvoch rokoch od podania žaloby sa konalo prvé pojednávanie, na ktorom sudkyňa navrhla účastníkom uzavretie mimosúdneho zmluvy. Na zmierovacom stretnutí účastníci spísali záznam, v ktorom žalovaný priznal sťažovateľovi spôsobenú škodu, odmietol však poskytnutie finančnej náhrady za ňu. Keďže k mimosúdnej dohode nedošlo, predmetný spor pokračoval v konaní na okresnom súde. Na okresnom súde bolo dvadsaťpäť až tridsať pojednávaní, často bez žalovaného. Na pojednávaní v marci 2004 na návrh právneho zástupcu sťažovateľa sudkyňa okresného súdu udelila žalovanému poriadkovú pokutu a nariadila vypracovanie nového znaleckého

posudku. Aj napriek objednanému znaleckému posudku priet'ahy pokračovali a pokračujú dodnes.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva, zaviazal okresný súd, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie 90 000 Sk a náhradu trov konania.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predsedníčka JUDr. M. Č. listom č. Spr. 3206/05 z 12. decembra 2005 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 13. januára 2006.

2. 1. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla: *„V intenciách Vášho listu číslo I. ÚS 247/05-22 zo dňa 1. 12. 2005 oznamujeme, že nemáme pripomienky k vecnej stránke prijatej sťažnosti, resp. v plnom rozsahu trváme na vyjadrení Vám doručenom pod číslom Spr. 3206/05 zo dňa 12. 5. 2005.*

Zároveň Vám oznamujeme, že súhlasíme, aby podľa § 30 ods. 2 zák. Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov ústavný súd upustil od ústavného pojednávania o prijatej sťažnosti, ak dospeje k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“

2. 2. Vo vyjadrení k opodstatnenosti sťažnosti z 12. mája 2005 okresný súd okrem prehľadu procesných úkonov v predmetnom konaní od podania žaloby uviedol:

„Z rozboru procesných úkonov vyplýva, že priet'ahy v konaní boli čiastočne zapríčinené súdom z objektívnych dôvodov práceneschopnosťou sudcu. (...)

Pre objektívne posúdenie vecí si dovoľujem uviesť, že na Okresnom súde Bratislava IV sudcovia na občianskoprávnom úseku pracujú v oddeleniach v ktorých je nevybavených vecí v počte cca od 500 do 800 vecí.“

2. 3. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu uviedol: „(...) *netrvám na ústnom pojednávaní pred ÚS. (...) Okresný súd vyniesol(...) rozsudok až po osem a polročných prieťahoch! (...) aj keď Okresný súd Bratislava IV vyniesol rozsudok v prospech môjho klienta, je prakticky nevykonateľný, lebo súdne prieťahy odporcovi umožnili zbaviť sa svojho nehnuteľného majetku a zamestnať sa v zahraničí. (...) A tak, prípadné finančné odškodnenie, o ktoré požiadal ÚS za prieťahy, bude jediná kompenzácia škody (...).*“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 76/97:

- 7. január 1997 – sťažovateľ podal na okresnom súde žalobu o zaplatenie 192 301 Sk proti žalovanému;
- 21. apríl 1997 – sťažovateľ rozšíril žalobu o zaplatenie z pôvodne požadovaných 192 301 Sk na 292 162,28 Sk;
- 29. január 1998 – okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh;

- 27. august 1998 – sťažovateľ zaplatil súdny poplatok za návrh;
- 16. september 1998 – okresný súd doručoval žalobu žalovanému;
- 11. november 1998 – zásielka okresného súdu doručovaná žalovanému sa vrátila ako nedoručená, pretože ju žalovaný v odbernej lehote neprevzal;
- 25. november 1998 – okresný súd požiadal Okresné oddelenie Policajného zboru B. (ďalej len „okresné oddelenie“) o doručenie žaloby žalovanému;
- 26. december 1998 – okresné oddelenie vrátilo okresnému súdu zásielku ako nedoručenú, pretože žalovaný na adrese uvedenej na zásielke nebýva;
- 20. január 1999 – okresný súd prostredníctvom Okresného úradu B. a príslušného živnostenského úradu zisťoval pobyt žalovaného;
- 22. február 1999 – okresný súd zisťoval pobyt žalovaného prostredníctvom Centrálnej evidencie obyvateľov B. (ďalej len „CEPO“);
- 5. marec 1999 – CEPO oznámila okresnému súdu, že žalovaný býva v T.;
- 26. máj 1999 – okresný súd doručoval žalobu žalovanému;
- 24. jún 1999 – žalovaný predložil okresnému súdu vyjadrenie k žalobe, ktoré okresný súd následne predložil sťažovateľovi, aby k nemu predložil svoje stanovisko;
- 12. júl 1999 – sťažovateľ predložil okresnému súdu stanovisko k vyjadreniu žalovaného;
- 24. august 1999 – okresný súd nariadil pojednávanie na 14. október 1999;
- 14. október 1999 – pojednávanie bolo z dôvodu práceneschopnosti žalovaného odročené na 30. november 1999;
- 30. november 1999 – pojednávanie bolo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne odročené na neurčito;
- 10. január 2000 – okresný súd nariadil pojednávanie na 17. február 2000, ktoré bolo 28. januára 2000 z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne odročené na 6. apríl 2000;
- 6. apríl 2000 – pojednávanie bolo z dôvodu ospravedlnenej neúčasti žalovaného odročené na 22. jún 2000;
- 22. jún 2000 – pojednávanie bolo z dôvodu, že účastníci uviedli, že sa pokúsia mimosúdne dohodnúť, odročené na 10. august 2000;
- 10. august 2000 – pojednávanie, na ktorom sťažovateľ oznámil, že k mimosúdnej dohode medzi ním a žalovaným nedošlo, bolo z dôvodu ospravedlnenej neúčasti žalovaného odročené na 12. október 2000;

- 12. október 2000 – pojednávanie, na ktorom boli vypočutí účastníci konania, bolo odročené na 7. december 2000;
- 7. december 2000 – pojednávanie bolo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne odročené na neurčito;
- 22. január 2001 – okresný súd nariadil pojednávanie na 15. február 2001;
- 15. február 2001 – pojednávanie, na ktorom súd vypočul účastníkov konania, bolo odročené na 29. marec 2001 za účelom označenia dôkazov, na čo im bola stanovená lehota 7 dní;
- 22. február 2001 – sťažovateľ predložil okresnému súdu stanovisko k vyjadreniu žalovaného na pojednávaní 12. októbra 2000;
- 29. marec 2001 – pojednávanie, na ktorom bol vypočutý ako svedok znalec, ktorý na základe objednávky sťažovateľa vyhotovil znalecký posudok pred sťažovateľovým podaním žaloby okresnému súdu, bolo odročené na neurčito za účelom vykonania navrhovaných dôkazov;
- 17. apríl 2001 – žalovaný predložil okresnému súdu otázky pre znalca, ktoré boli okresným súdom v mesiaci august 2001 doručované sťažovateľovi a znalcovi;
- 10. september 2001 – sťažovateľ doručil okresnému súdu vyjadrenie k znaleckému posudku;
- 4. december 2001 – znalec predložil okresnému súdu doplnený znalecký posudok;
- 5. december 2001 – okresný súd nariadil pojednávanie na 31. január 2002;
- 13. december 2001 – sťažovateľ predložil okresnému súdu vyjadrenie k doplnenému znaleckému posudku;
- 31. január 2002 – pojednávanie bolo po vypočutí sťažovateľa a jeho návrhu na vypočutie svedkov odročené na 9. apríl 2002. Žalovaný nebol prítomný na pojednávaní. Doručenie predvolania u neho nebolo vykázané;
- 9. apríl 2002 – pojednávanie, na ktorom boli vypočutí svedkovia, bolo odročené na 11. jún 2002 za účelom predvolania a vypočutia ďalších svedkov;
- 11. jún 2002 – pojednávanie bolo po vypočutí svedkov odročené na 19. september 2002;
- 19. september 2002 – na pojednávaní (bez účasti žalovaného, ktorý sa ospravedlnil) právny zástupca sťažovateľa navrhol vyriešenie sporu mimosúdnu cestou;
- 5. december 2002 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 18. marec 2003;

- 18. marec 2003 – pojednávanie z dôvodu ospravedlnenej neúčasti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu a z dôvodu neúčasti žalovaného (doručenie predvolania u neho nebolo vykázané) bolo odročené na 8. júl 2003;
- 8. júl 2003 – pojednávanie bolo po vylúčení účastníkov konania odročené na 2. september 2003 (následne zmenené na 9. september 2003) za účelom vypočutia navrhovaného svedka;
- 9. september 2003 – pojednávanie (bez účasti žalovaného a predvolaného svedka), na ktorom právny zástupca sťažovateľa oznámil okresnému súdu, že nedošlo k mimosúdnej dohode účastníkov, bolo následne odročené na 4. november 2003;
- 4. november 2003 – pojednávanie bolo pre neúčasť žalovaného (nebolo vykázané doručenie predvolania) a svedka, ktorý sa ospravedlnil, odročené na 29. január 2004 za účelom predvolania svedkov;
- 29. január 2004 – pojednávanie (bez účasti žalovaného - nebolo vykázané doručenie predvolania), na ktorom bol vypočutý svedok Ing. C. (ďalší svedok Ing. K. sa na pojednávanie nedostavil), bolo následne odročené na 24. február 2004 za účelom vypočutia svedka Ing. K.;
- 24. február 2004 – pojednávanie (bez neospravedlnenej neúčasti žalovaného), na ktorom bola žalovanému udelená poriadková pokuta, bol vypočutý svedok Ing. K. a následne bolo odročené na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania;
- 25. marec 2004 – okresný súd nariadil znalecké dokazovanie a poveril ním súdneho znalca Ing. T. K., z odboru stavebníctvo, odvetvie oceňovania stavebných prác (ďalej len „súdny znalec“);
- 24. august 2004 – súdny znalec predložil okresnému súdu znalecký posudok;
- 17. september 2004 – okresný súd doručoval znalecký posudok účastníkom konania;
- 29. október 2004 – sťažovateľ predložil okresnému súdu vyjadrenie k znaleckému posudku;
- 16. december 2004 – okresný súd urgoval žalovaného, aby predložil vyjadrenie k znaleckému posudku;
- 8. február 2005 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 26. apríl 2005;
- 9. február 2005 – okresný súd priznal súdnemu znalcovi znalečné, uznesenie expedované znalcovi 16. februára 2005;

- 4. apríl 2005 – sťažovateľ predložil okresnému súdu odvolanie proti platbe za znalecký posudok (podané na pošte 2. apríla 2005);
- 26. apríl 2005 – pojednávanie bolo z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania odročené na neurčito. Keďže právny zástupca sťažovateľa namietal nedostatky znaleckého posudku, bolo zároveň stanovené, že okresný súd nariadi vo veci doplňujúce dokazovanie;
- 28. apríl 2005 – sťažovateľ predložil okresnému súdu oznámenie o upustení od doplňujúceho dokazovania;
- 3. máj 2005 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 21. jún 2005.
- 31. jún 2005 – okresný súd rozhodol rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 2. novembra 2005.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 76/97 o zaplatenie 292 162 Sk s prísl. došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd je toho názoru, že doterajšia dĺžka namietaného konania nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predsedníčka okresného súdu vo svojich vyjadreniach nepoukázala na zložitosť tejto veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že na celkovej dĺžke konania má značný podiel aj sťažovateľ, a to nezaplatením súdneho poplatku za žalobu pri jej podaní, ktorý zaplatil až na základe výzvy okresného súdu 27. augusta 1998, t. j. 19 mesiacov po podaní žaloby, neúčastou na súdnych pojednávaniach 18. marca 2003 (ospravedlnená) a 26. apríla 2005 (neospravedlnená), v dôsledku čoho boli pojednávania okresným súdom odročené.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a v tejto súvislosti konštatuje, že okresný súd síce konal, jeho úkony však boli neefektívne, dôkazom čoho je skutočnosť, že nariadil celkove 22 pojednávanií, z ktorých však vo veci samej konal len 6-krát, sťažovateľa vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za podanie žaloby po vyše

12 mesiacoch, znalecké dokazovanie vo veci nariadil až po vyše 7 rokoch od podania žaloby. V súvislosti s oneskoreným zaslaním výzvy na zaplatenie súdneho poplatku ústavný súd bral do úvahy aj spoluúčasť sťažovateľa (pozri bod 2 na strane 9 nálezu), na čo prihliadol a túto skutočnosť zohľadnil pri priznaní primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľovi.

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a k nej pripojených dokumentov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatoval zbytočné prieskumy v období od 17. apríla 2001 (žalovaný predložil okresnému súdu otázky pre znalca, ktoré však až v auguste doručoval znalcovi a sťažovateľovi) do 5. decembra 2001 (okresný súd nariadil termín pojednávania na 31. január 2002), t. j. viac ako 7 mesiacov. Ústavný súd konštatuje, že zistená doba zbytočných prieskumov v tomto konaní by sama osebe ešte nemusela znamenať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov zaručeného v článku 48 ods. 2 ústavy. S ohľadom však na celkovú dĺžku konania a okolnosti daného prípadu túto povahu nadobudla v celkovom kontexte posudzovaného konania.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Keďže v posudzovanej veci už bolo 21. júna 2005 meritórne rozhodnuté, ústavný súd nepovažoval za potrebné rozhodnúť v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, t. j. prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ sa domáhal aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 90 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa považuje za primerané vo výške 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov vrátane paušálu za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2005 (príprava a prevzatie veci a spísanie sťažnosti) vo výške 5 302 Sk a náhradu trov vrátane paušálu za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2006 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 13. januára 2006) v sume 2 894 Sk. Sťažovateľ má nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom v celkovej výške 8 196 Sk.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov v uvedenej výške, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. február 2006